

La Comédiathèque

Preludijsa

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Šios pjesės tekstą galima atsisiųsti nemokamai.

Tačiau teisė viešai statyti kūrinį yra susijusi su privalomu autoriniu atlyginimu, kuris yra teisingas atlygis už autoriaus darbą. Nesvarbu, ar esate mėgėjų, ar profesionali teatro trupė, prieš statydami pjesę turite gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą už spektaklio rodymą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Preludija

Jean-Pierre Martinez

Vertė ir adaptavo pats autorius Jean-Pierre Martinez

Vyras ir moteris kasdien susitinka kavinėje. Kiekvienas sėdi vienas prie savo staliuko; jie smalsiai stebi vienas kitą iš šalies, bet vis dar nedrįsta užkalbinti. Ar pasiduos norui susipažinti, nors tikrovė nebūtinai atitiks tai, ką abu buvo prisifantazavę? Susipažinti – visada reiškia susiaurinti galimybių lauką. Apsiriboti vien preliudija – rizikuoti praleisti esmę...

Veikėjai

Jis

Ji

© La Comédiathèque

1 scena

Vyras ir moteris sėdi kavinėje, kiekvienas prie atskiro staliuko. Tarp jų, kiek atokiau, stovi trečias, tuščias staliukas su keliais laikraščiais. Abu priešais save turi po užrašų knygelę ir kartkartėmis ką nors pasižymi. Jie vengia susitikti akimis, bet slapčia vis pažvelgia vienas į kitą. Vyras atsistoja ir kreipiasi į žiūrovus, o moteris lieka sėdėti nė kiek nepakeitusi pozos ir tarsi jo nepastebėdama.

Jis – Matote tą moterį prie ano staliuko? Ji čia būna kiekvieną rytą. Ateina truputį anksčiau už mane arba truputį vėliau. Maždaug aštuntą. Užsisako kavos. Pabūna kokias tris ketvirčius valandos. Visada viena. Atrodo paskendus mintyse. Kartkartėmis ką nors užsirašo į savo knygelę. Ką? Nežinau. Šita moteris – paslaptis. Kiekviena moteris yra paslaptis, kol jos neužkalbini ir ji, jei teikiasi, tau neatsako. Paslaptis, vadinasi, ir pažadas. Kelionės pažadas. Nuotykių. Šuolis į nežinią. Tas svaiginantis, jaudinantis ir kartu pavojingas susidūrimas su kitu žmogumi... Žinoma, galėčiau atsistoti ir prieiti prie jos. Bet, tiesą sakant, mane stabdo ne vien drovumas. Ne vien baimė būti atstumtam. Visada galima sugalvoti pretekstą užkalbinti nepažįstamąją, iš karto neslystant į pavojingą banalaus flirto teritoriją...

Jis išsitraukia iš kišenės mažytį daiktą, prieina prie jos ir parodo kažką delne.

Jis – Atsiprašau, panele... o gal ponija? Vakar ryte po staliuku, prie kurio paprastai sėdite, radau auskarą. Pagalvojau, gal jūs jį pametėte...?

Ji meta į jį pasipiktinusi žvilgsnį, trumpai pažvelgia į auskarą, paniekinamai papurto galvą ir vėl palinksta prie savo užrašų knygelės. Jis vėl kreipiasi į žiūrovus.

Jis – Blogiausiu atveju ji mandagiai atsakytų, kad nieko panašaus nepametė, ir tuo viskas baigtųsi. Žinočiau, kaip yra, ir išsaugočiau orumą. Geriausiu atveju, jei nesu jai visiškai abejingas, ji pasinaudotų mano mesteliu kabliuku ir pradėtų pokalbį.

Jis vėl atsisuka į ją, ištiesęs delną. Ji paima auskarą, apžiūri ir plačiai šypsodamasi grąžina.

Ji – Ne... Deja, ne mano. Gaila, labai gražus... Jei kartais rastumėte ir antrąjį... Bet prašau, prisėskite... Mes kasdien prasilenkiame, o dar nė karto neturėjome progos pasikalbėti...

Jis pasitraukia ir vėl atsisuka į žiūrovus, o ji iš naujo pasineria į užrašų knygelę, tarsi jo nebūtų.

Jis – Ne, mane sulaiko ne baimė būti atstumtam, pasiūstam velniop ar tiesiog ignoruojamam... „Ryšio užmegzti nepavyko“, kaip dabar sakoma. Ne. Greičiau... baimė nusivilti. Žinoma, esu tikras, kad šios žavios jaunos moters pokalbis būtų be galo įdomus, bet... kai tiksliai sužinosiu, kas ji, kaip vadinasi, kuo užsiima, ar išteklėjusi, ar ne, ir svarbiausia – ką ji rašo į tą mažą knygelę... Štai tada... Ji nebebus paslaptingoji nepažįstamoji iš kavinės, visų fantazijų objektas ir visų pažadų nešėja. Ji bus Laura, pradinių klasių mokytoja, išsiskyrusi ir auginanti trejų metų sūnų, rašanti pastabas artėjančiam mokytojų posėdžiui... Arba Justina, aktorė, vieniša, žyminti idėjas monospektakliui, kurį jau daugelį metų svajoja parašyti ir kuris pagaliau ją išgarsintų. Arba Marina, užsienietė, neseniai atvykusi čia ištekėti už pagyvenusio vaistininko ir, kad išsklaidytų nuobodulį, kol dar nedrįsta išduoti vyro, popieriuje surašinėjanti savo troškimus, o paskui sprendžianti, su kuo juos įgyvendinti. Taip. Kol kas ji yra visos šitos moterys ir dar daugybė kitų. Ji yra visos moterys. Bet kai prisistatysime, ji liks tik viena moteris, ir aš iškart imsiu ilgėtis visų tų, kuriomis ji niekada nebebus.

Jis paima laikraštį nuo vidurinio staliuko, grįžta į savo vietą ir ima jį vartyti. Ji slapčia į jį žvilgteli, atsistoja ir savo ruožtu kreipiasi į žiūrovus.

Ji – Įdomu, kas jis toks... Puikiai matau, kaip jis žvilgčioja į mane iš padilbų, kai mano, kad nepastebiu. Turbūt drovus. Jau kelis mėnesius kasdien čia susitinkame, o jis taip ir neišdrįso manęs užkalbinti. Nebent aš jo visai nedominu... Ne jo lygio, taip? O kas jis toks? Ne jau toks seksualus. Ir jei gyvenime turėtų svarbesnių reikalų, vargu ar kiekvieną rytą tiek laiko praleistų šitoje kavinėje. Ką jis ten skaito laikraštyje? Horoskopą? Darbo skelbimus? Taip, atrodo gana be užsiėmimo. Gal bedarbis... Be užsiėmimo, bet ne visai puolęs į neviltį. Visada lūpų kampučiuose kažkokia ironiška šypsenėlė. Truputį pasipūtęs. Toks: nieko nesakau, bet apie viską turiu nuomonę. Įdomu, ką jis ten rašo savo knygelėje tokiu įkvėptu veidu. Giliausias mintis, be abejo... Norėčiau pamatyti... Prieš akimirka man pasirodė, kad tuoj atsistos ir kažką pasakys. Bet ne, vėl pabūgo. O gal jis rašytojas. Užsirašinėja pastabas būsimam romanui. Gal jo herojė bus truputį panaši į mane. Štai kaip. Jam labiau patinka, kad mūsų istorija liktų virtuali. Įdomu, ką jis ten prisigalvoja į mane žiūrėdamas...

Ji išsitraukia iš rankinės mažą veidrodėlį ir akimirka į save žiūri.

Ji – Jei pati save sutikčiau kavinėje, ką pagalvočiau? (*Pasideda veidrodelį.*) Nežinau... Ar tikrai atrodau tokia, kokia esu? Ar turėčiau bent menkiausią galimybę apsimesti kuo nors kitu? Jei jis mane užkalbins, gal net pameluosiu. Susikursiu kitą gyvenimą. Vien tam, kad pažiūrėčiau, ar pavyks įtikinti. Juk kai tave užkalbina nepažįstamas žmogus, iš esmės apie jį nieko nežinai. Jis gali būti bet kas ir papasakoti bet ką. Bet ir jis apie tave nieko nežino. Bent kelias akimirkas, kol nebūsi gėdingai demaskuota, gali laisvai pasirinkti, kuo tą dieną būsi. Su beprotiška viltimi, kad pamažu tapsi tuo, kuo nusprendei būti. Kitas gyvenimas... Taip, bet koks? Kad suveiktų, reiktų gerai pasiruošti vaidmeniui. Susigalvoti vardą. Profesiją. Ir amžių. Jau vien iš malonumo pasijauninčiau. Ne per daug, kad būtų įtikinama, bet... dvejis ar trejis metais. Na gerai, penkeriais – dar galėtų praeiti. O jei kalbėčiau su užsienietišku akcentu? Ne, per sunku būtų jį išlaikyti. Be to, galima būti užsieniete ir kalbėti be jokio akcento. Bet kad galėčiau įkvėpti gyvybės šitam naujam gyvenimui, pirmiausia jis turėtų ryžtis mane užkalbinti. O jei jam nusišypsočiau? Gal padrąsinčiau. Kita vertus, neišivaizduoju savęs žiūrinčios jam tiesiai į akis ir kvailai besišypsiančios. Ką jis apie mane pagalvos? Arba... gal pati jį užkalbinsiu. Visada galima sugalvoti kokį pretekstą. Nežinau...

Ji nepastebimai išsisega auskarus, vieną įsideda į rankinę, kitą pasilieka delne. Tada ima dairytis po stalą, tarsi ko nors ieškotų. Galiausiai atsistoja ir prieina prie jo. Jis nuleidžia laikraštį ir kiek nustebęs žiūri, kaip ji artėja.

Ji – Atsiprašau, vakar pamečiau tokį auskarą. Man jis buvo labai brangus. Tai buvo dovana nuo... Na, jis man buvo labai brangus. Gal kartais radote?

Jis – Auskarą...? Aš... Ne, nieko neradau... Labai atsiprašau, bet...

Ji – Bet?

Jis – Ne, ne, nieko... Aš... Ne, nemačiau.

Ji – Gerai, ačiū.

Ji grįžta prie savo staliuko ir kreipiasi į žiūrovus.

Ji – Įsivaizduojate, jei taip elegantiškai pradėčiau pokalbį, o jis atsakytų tokiu kvailu veidu... Rašytojas, mat... Ne, rimtai, geriau nerizikuoti banaliu susipažinimu ir dar truputį pasaugoti iliuzijas. Kita vertus, gal jis ne toks kvailas, kaip atrodo. Aš juk užklupau jį netikėtai. Vyrai taip įpratę, kad pirmą žingsnį žengia jie... Kai iniciatyvą perimame mes, juos apima panika. Sustingsta vietoje... Ar matėte? Vos tik pažvelgiau jam į akis... Atrodė kaip triušis automobilio žibintuose, jau įsivaizduojantis, kaip vakare pats atsidurs puode. Vargšelis... Aš jį išgąsdinau. Tikiuosi, bent nesutraumuosiu... Ir apskritai, ta auskaro istorija... kiek pritempta. Rytoj sugalvosiu ką nors geresnio...

Ji vėl ima rašinėti į savo knygelę. Jis vėl pasineria į laikraštį.

Tamsa.

2 scena

Dabar laikraštį skaito ji, o jis rašinėja savo knygelėje. Jis sustoja, kurį laiką žiūri į ją, paskui vėl kreipiasi į žiūrovus.

Jis – Kasdien sau sakau: šiandien jau būtinai turiu ją užkalbinti. Ir vis tiek atidedu iki rytojaus. Tęsiu malonumą. Platoniška meilė – gerai, bet būti įsimylėjusiam nepažįstamąją dar geriau, ar ne? Bent jau garantuotai nenusivils. Meilės bėda ta, kad dažniausiai kitam primetame savo susikurtą vaizdinį, o paskui priekaištaujame, kad jis neatitinka idealo. Su moterimi, kurios nepažįsti, galima svajoti be galo. Tikrovę priimti už savo troškimus. Taip, ideali moteris yra ta, kurios dar nepažįsti. Kiekvieną rytą matau ją įeinančią į šią kavinę. Arba ji jau būna čia, jei pats šiek tiek vėluoju. Maždaug valanda, ir ji išeina. Mano akyse ji neegzistuoja niekur kitur, tik čia ir dabar. Visai kaip teatre. Aš pats parenku jai vaidmenį, kurį tą dieną vaidins, pagal savo nuotaiką. O kai palieka sceną, kiekvieną kartą pabuvusi vis kitu personažu, grįžta į nebūtį. Kiekvienas aktorius yra mažesnis už menkiausią savo vaidinamą personažą. Kostiumas visada per didelis, tik scenoje tai ne taip matyti. Todėl laikiu... Vis atidėliuoju akimirką, kai susipažinęs išsklaidysiu kerus. Bet... o jei rytoj jos nebūtų? Ir poryt? Jei ji daugiau niekada nebeužsuktų į šią kavinę? Buvusi visomis moterimis, ji amžiams taptų nė viena. Tik blankus prisiminimas, pamažu išnykstantis. Žinote tas gražias dainas apie praeives, kurių nesugebėjome sulaikyti... Ne, šitos aš nepraleisiu. Gerai, ryžtuosi. Be apsaugos tinklo. Pats lipu į sceną, tik neišmokau jokio teksto. Visiškai nežinau, ką jai pasakysiu. Bent jau atrodys natūraliau. Nuoširdžiau. Gal mano nerangumas net išeis į naudą. Nes ta auskaro istorija... Geriau improvizuoti. Šiaip ar taip, kad ir ką pasakyčiau, jei aš jos nedominu, ji aiškiai leis tai suprasti. O jei ir aš jai įdomus...

Jis prieina prie jos. Ji pakelia akis, matydama jį artėjant, tačiau veidas lieka neperprantamas.

Jis – Atsiprašau, aš...

Ji – Taip...?

Jis – Aš jus kasdien matau sėdinčią čia priešais ir pagalvoju, kad...

Ji – Ką...?

Jis – Na... galėtume... susipažinti.

Ji – Susipažinti?

Jis – Atsiprašau, matau, kad trukdau. Kvaila buvo prie jūsų prieiti. Atleiskite, paliksiu jus ramybėje...

Ji (*tvirtai*) – Sėskitės.

Jis – Gerai.

Jis atsisėda.

Ji – Aš Julija. O jūs?

Jis – E... Romeo.

Ji – Gerai... Romeo ir Julija.

Jis – E... taip...

Ji – O kuo jūs užsiimate gyvenime, Romeo?

Jis – Aš... rašytojas.

Ji – Tikrai?

Jis – Jus tai stebina?

Ji – Kaip tik taip ir buvau įsivaizdavusi. Štai kas mane stebina.

Jis – Vadinasi, jūs jau buvote kažką apie mane įsivaizdavusi...

Ji – Tik pernelyg neįsijauskite...

Jis – Aš taip labai panašus į rašytoją?

Ji – Nežinau. Gal. Ir jūs nuolat kažką rašote į tą mažą knygelę.

Jis – Gerai, bet... jūs irgi vis kažką pasižymite. Tik nesakykite, kad ir jūs rašytoja?

Ji – O taip!

Jis – Rimtai?

Ji – Kodėl gi ne?

Jis – Žinoma... Romanai?

Ji – Greičiau teatras. O jūs?

Jis – Apsakymai.

Ji – Supratau...

Jis – Žinau, ką galvojate.

Ji – Ką?

Jis – Jis rašo apsakymus, nes nesugeba parašyti viso romano.

Ji – Visai ne! Be to, tą patį galėtumėte pasakyti ir apie mane.

Jis – Tikrai?

Ji – Ji rašo pjeses, nes nesugeba parašyti romano.

Jis – Tiesa...

Ji – Nors, tiesą sakant, aš ne visai pjeses rašau.

Jis – O ką?

Ji – Greičiau skečius.

Jis – Skečas teatrui yra tas pats, kas apsakymas romanui.

Ji – Taip... Žemesnis žanras... (*Pauzė.*) Jūs tikrai rašytojas?

Jis – Gal ir ne. O jūs?

Ji – Aš irgi ne.

Jis – Vadinasi, man melavote.

Ji – Jūs pirmas pradėjote, ar ne?

Jis – Taip... bet jūs to nežinojote.

Ji – Kodėl pasirinkote rašytoją?

Jis – Nežinau... Turbūt bijojau jus nuvilti.

Ji – Mes dar net nepažįstami, o jūs jau bijote mane nuvilti. Man atrodo, jums truputį trūksta pasitikėjimo savimi, Romeo.

Jis – Arba aš linkęs pervertinti žmones, kurių nepažįstu.

Ji – Kaip malonu girdėti...

Jis – Atsiprašau, visai ne tai norėjau pasakyti... Na... ne visai tai.

Ji – O ką tokio gėdingo veikiate gyvenime, kad tenka išsigalvoti kitą profesiją? Esate telekomunikacijų bendrovės pardavimų vadybininkas?

Jis – Ne.

Ji – Dirbate telemarketinge?

Jis – Irgi ne.

Ji – Mokesčių inspekcijoje?

Jis – Na jau ne.

Ji – Bet savo darbu nelabai didžiuojatės.

Jis – Ne. O jūs?

Ji – Aš irgi ne.

Jis – Gera... gal tada pasilikime savo paslapties dalį.

Ji – Manau, taip geriau.

Jis – O jei liktume prie rašytojų?

Ji – Sutinku.

Jis – Jei jau meluoti, tai aš rašysiu šešių šimtų puslapių romanus, o jūs – daugiau kaip trijų valandų pjeses be pertraukos.

Ji – Jei jau meluojam, kam iš karto save menkinti...

Pauzė.

Jis – Vadinasi, aš romanistas.

Ji – O aš dramaturgė.

Jis – O jūs ištekęjusi?

Ji – Čia ne kaip su profesija. Kaip sakoma apklausose, tai uždaras klausimas. Arba esi ištekęjusi, arba ne.

Jis – Visada galima pameluoti...

Ji – Taip... bet čia vaizduotei beveik nelieka vietos.

Jis – Vis dėlto... Neištikimybė visada romantiškesnė.

Ji – Tiesa.

Jis – Be to, atsakymas nebūtinai turi būti tik „taip“ arba „ne“... Galėtumėte būti išsiskyrusi. Arba našlė...

Ji – Našlė...

Jis – Kodėl gi ne?

Ji – Taip...

Jis – Jūs našlė?

Ji – Aš našlė.

Jis – Man labai gaila.

Ji – Jūs negalėjote žinoti. Ir juk ne dėl jūsų kaltės, tiesa? Ne jūs nužudėte mano vyrą.

Jis – Vadinas, jis buvo nužudytas?

Ji – Aš taip pasakiau?

Jis – Jūs pasakėte: ne jūs nužudėte mano vyrą.

Ji – Norėjau tik pasakyti, kad jūs nekaltas dėl jo mirties.

Jis – Vadinas, jūsų vyras nebuvo nužudytas.

Ji – Ne. Jis mirė daug banaliau. Beveik kvailai, jei taip galima pasakyti...

Jis – Mirti apskritai gana kvaila.

Ji – Taip, bet šiuo atveju...

Jis – Nenorėčiau būti įkylus, bet prisipažinsiu, pažadinote mano smalsumą.

Ji – Tai nutiko per mūsų medaus mėnesį Seišeliuose.

Jis – Jūs teisi, pradžia labai banali. Beveik kaip saldus meilės romanas. Tikiuosi, toliau bus įdomiau...

Ji – Galiu tęsti?

Jis – Prašom...

Ji – Popietę praleidome rojus paplūdimyje, saulė švietė nuostabiai. Jau ruošėmės grįžti į viešbutį, kai staiga ėmė kauptis audros debesys... Danielis...

Jis – Jo vardas buvo Danielis?

Ji – Taip, o kas?

Jis – Nieko, nieko...

Ji – Norėtumėte, kad jis būtų vadinęsis kitaip? Stivenu, gal? Ar Kevinu?

Jis – Danielis puikiai tinka. Taigi, prasidėjo audra...

Ji – Vėjas ėmė siaubingai pūsti. Danielis griebė paplūdimio skėčio kotą, nes audra jau buvo bebaigianti jį nunešti, ir būtent tą akimirką...

Ji akimirką sudvejoja, tarsi ją būtų užplūdę prisiminimai.

Jis – Taip?

Ji – Į jį trenkė ugninis blyksnis...

Jis – Negali būti! Nežemiškų būtybių ataka?

Ji – Sakiau, kad tai buvo visiškai banali mirtis.

Jis – Ai, taip, atsiprašau... Aš vis linkęs...

Ji – Tiesiog žaibas. Skėtis jį pritraukė kaip žaibolaidis. Danielį nutrenkė žaibas. Jis mirė vietoje...

Jis – Po velnių.

Ji – Taigi ištekėjusi išbuvau vos savaitę...

Jis – Jei tai būtų meilės romanas, jį būtų galima pavadinti „Meilės žaibas Seišeliuose“...

Ji – Bet meilės romanai visada baigiasi gerai... O aš po Danielio mirties taip ir neatsigavau...

Atrodo, kad ji tuoj apsiverks. Jis dvejoja.

Jis – Bet... tai tiesa?

Jos veidas staiga vėl tampa visiškai ramus.

Ji – O kaip jums atrodo?

Jis – Nežinau... Tai taip...

Ji – Kvaila? Juk sakiau, kvaila mirtis.

Jis – Na, svarbiausia, kad dabar jūs laisva.

Ji – O jūs?

Jis – Aš?

Ji – Jūs laisvas?

Jis – Taip... Na... aš vedęs, bet laisvas.

Ji – Dabar jau jūs mane sudominote...

Jis – Viskas labai paprasta, pamatysite.

Ji – Klausau.

Jis – Štai kaip yra... Aš laisvas, o mano žmona – ne.

Ji – Jūsų žmona ne laisva.

Jis – Ji kalėjime.

Ji – Supratau...

Jis – Taigi ji nelaisva, o aš...

Ji – Taip, supratau, bet... kiek laiko ji kalės?

Jis – Jei viskas gerai klostysis, dešimt metų.

Ji – Jei viskas gerai klostysis?

Jis – Su galimybe išeiti anksčiau... Už gerą elgesį.

Ji – Nenorėčiau būti pernelyg smalsi, bet... ką ji padarė, kad atsidurtų kalėjime?

Jis – Pasikėsino nužudyti.

Ji – Supratau...

Jis – Ji bandė mane nužudyti.

Ji – Aišku...

Jis – Jos laimei... ir, beje, mano laimei, išgyvenau.

Ji – O kaip ji... bandė jus nužudyti?

Jis – Labai banaliai... Revolveriu.

Ji – Vadinasi, nepataikė.

Jis – Ne visai taip buvo.

Ji – Papasakokite...

Jis – Jau buvau pradėjęs ją įtarti... Peržiūrėjau jos daiktus ir radau revolverį, kurį ji slėpė rankinėje.

Ji – Ir jūs jį paėmėte.

Jis – Ne.

Ji – Kodėl?

Jis – Tada ji būtų supratusi, kad įtariu. Ir galėjo sugalvoti kitą būdą mane nužudyti. Nuodus, pavyzdžiui.

Ji – Taip, nuodai kur kas moteriškiau.

Jis – Todėl, kad nesukelčiau įtarimų, revolverio šovinius pakeičiau tuščiais. Taip galėjau kontroliuoti padėtį, o ji nieko neįtarė...

Ji – Labai gudru...

Jis – Taip... Tik... nežinau, kaip sugebėjau. Matyt, rašytojo įprotis: sumaišiau juodraštį su galutine versija...

Ji – Rašytojui supainioti juodraštį su galutine versija...

Jis – Pirmuosius penkis šovinius tikrai pakeičiau, bet šeštąjį...

Ji – Šeštąjį?

Jis – Gavau į petį.

Ji – Oho...

Jis – Ji juk neturėjo iššaudyti į mane viso būgno... Šiaip ar taip, man pasisekė...

Ji – Jūs tai vadinate sėkme...?

Jis – Kulka petyje vis tiek geriau negu kulka širdyje...

Ji – Moterys dažnai ne itin mikliai elgiasi su šaunamaisiais ginklais. Todėl ir sakau – nuodai... Bet, jei galima paklausti, ką jūs tokio padarėte tai vargšei moteriai, kad ji panoro iššaudyti į jus visą būgną?

Jis – Ir čia labai banali istorija... Panaši į jūsiškę...

Ji – Ne, ne, nereikia tokio kuklumo... Prisipažinsiu, mane gerokai pranokote... Na ir?

Jis – Tiesiog ją išdavinėjau.

Ji – Išdavinėjote... Su kuo?

Jis – Su nepažįstamąja, sutikta kavinėje... Beje, šitoje pačioje. Keista, ji visada sėdėdavo būtent ten, kur dabar sėdite jūs.

Ji – Tik ne tuo pačiu metu, spėju.

Jis – Ne, ji ateidavo vėlyvą popietę. Apie penktą ar šeštą...

Ji – O kai jūsų žmona išeis iš kalėjimo...

Jis – Mano žmona?

Ji – Taip, jūsų žmona.

Jis – Na... Tikiuosi, ji bus atleidusi man neištikimybę. Kaip aš jai atleidžiu, kad bandė mane nužudyti.

Ji – Vadinasi, kol ji už grotų, jūs laisvas...

Jis – Būtent.

Ji – Kodėl gi ne? Vis tiek turime kokius dešimt metų...

Jis – Gal ir daugiau... Jei jos elgesys nebus pavyzdingas...

Pauzė.

Ji – Ir dar sakote, kad nesate rašytojas.

Jis – Kas žino... Bet kuriuo atveju kažkur pamelavau. Ar tada, kai pasakiau, kad esu rašytojas, ar tada, kai leidau suprasti, kad gal ir nesu. Ką jūs manote?

Ji – Manau, jei nesate rašytojas, turėtumėte rimtai pagalvoti, ar juo netapti...

Jis – Ačiū. O jūs?

Ji – Aš?

Jis – Jūs tikrai dramaturgė?

Ji pažvelgia į laikrodį.

Ji – Atsiprašau, man jau metas eiti.

Jis – Žinoma. Paprastai būtent šiuo metu jūs ir išeinate.

Ji – Taip...

Jis – Kur? Paslaptis...

Ji atsistoja.

Ji – Tai iki rytojaus... galbūt.

Jis – Galbūt...

Ji – Kol turėsite man papasakoti gražią istoriją, nepraleisiu nė vieno mūsų susitikimo.

Jis – Tai primena kitą istoriją...

Ji – Mūsiškę būtų galima pavadinti „Tūkstantis ir vienas rytas“.

Jis – Tik savęs Šacherezados vaidmenyje nelabai įsivaizduoju...

Ji – Jei labiau norite būti sultonu, kartkartėmis apsikeisime vaidmenimis.

Jis – Gerai... vadinasi, mums prireiks daug vaizduotės.

Ji – Esu tikra, jūsų knygelėje dar pilna kitų istorijų.

Jis – O jūsiškėje – taip pat.

Ji išeina. Jis žiūri jai pavymui, paskui atsisuka į žiūrovus.

Jis – Atleiskite, bet... man reikia grįžti prie darbo.

Jis vėl atsisėda, susimąsto ir ima kažką rašinėti savo knygelėje.

Tamsa.

3 scena

Jis tebesėdi prie savo staliuko ir rašinėja užrašų knygelėje. Ji ateina.

Ji – Romeo?

Jis pakelia galvą, ją atpažįsta ir nusišypso.

Jis – Labas!

Ji išsitraukia iš rankinės pistoletą ir nukreipia į jį. Vyro šypsena sustingsta.

Ji – Manai, taip lengvai išsisuksi?

Jis – Bet kas čia...?

Ji – Su ja buvai susitaręs susitikti?

Jis – Su ja?

Ji – Julija, taip?

Jis – Visai ne! Aš nepažįstu jokios Julijos, prisiekiu...

Ji – Žinoma... Bet šįkart vien kulka petyje neatsipirksi, garantuoju.

Jis – Prašau tavęs, brangioji, nedaryk kvailysčių!

Ji – Šitas užtaisytas, patikėk. Ir ne tuščiais šoviniais!

Jis – Bet... tau juk skyrė dešimt metų! Jau paleido?

Ji – Pabėgau.

Jis – Pabėgai? Kaip?

Ji – Iš duonos minkštimo išlipdžiau revolverį, išdžiovinau ir ištepiau batų tepalu.

Jis – Revolverį iš duonos?

Ji – Būtent.

Jis – Ir... čia tas pats?

Ji akimirka sudvejoja.

Ji – Taip...

Ji nuleidžia ginklą, padeda ant stalo ir atsisėda. Jis paima pistoletą ir apžiūri.

Jis – Puikiai padarytas...

Ji – Paėmiau prižiūrėtoją įkaitu, jie patikėjo... Kur ji?

Jis – Kas?

Ji – Neapsimetinėk! Ta kalė, su kuria mane išdavinėji...

Jis – Nežinau... Šiandien ji neatėjo...

Ji – Turbūt kažką nujautė.

Jis – Galbūt...

Ji – Gaila. Būčiau galėjusi nušauti jus abu vienu kartu.

Jis – Su pistoletu iš duonos?

Ji – Ką ji turi tokio, ko neturiu aš? Bent tai pasakyk...

Jis – Aš jos nepažįstu.

Ji – Ką?

Jis – Jos pranašumas prieš tave kaip tik tas, kad jos nepažįstu.

Ji – Ji tavo meilužė, bet tu jos nepažįsti?

Jis – Mes kasdien susitinkame čia. Kaskart ji pasivadina kitu vardu. Susikuria sau personažą. Kartą net apsimetė tavimi...

Ji – Bet vis tiek su ja miegi?

Jis – Miegoti su ja, kaip tu sakai... reikštų ją jau pažinti truputį per gerai.

Ji – Nemėgink man susukti galvos. Ji tavo meilužė ar ne?

Jis – Nežinau... Taip, turbūt... Galima taip sakyti.

Ji – Vargšas Romeo... Kam vargti ir kurti tokias istorijas? Juk visa tai taip banalu...

Jis – Tu teisi... Kad ir kaip laužytume galvą... Net meluodami vis tiek pasakome daug mažiau, nei norėtume išreikšti. Žodžiai visada nuvilia. Todėl apskritai būtų geriau su niekuo nekalbėti.

Ji – Nieko nesuprantu... Tu mane gąsdini, Romeo. Pradedu galvoti, ar tik ne tave reikėtų uždaryti.

Jis – Galbūt...

Ji atsistoja.

Ji – Jei ją pamatysi, pasakyk, kad jos ieškau. Ir kad nors mano revolveris iš duonos, šįkart jame – tikros kulkos.

Jis – Kur eini?

Ji – Primenu, kad esu pabėgusi kalinė. Negaliu čia pasilikti.

Jis – Galiu kuo nors padėti?

Ji – Turi šiek tiek pinigų?

Jis – Taip...

Ji – Duok.

Jis pasirausia kišenėse ir paduoda jai kelis banknotus.

Jis – Čia viskas, ką turiu...

Ji – Nesijaudink, grąžinsiu.

Jis – Ne dėl pinigų jaudinuosi... Dar pasimatysime?

Ji – Kas žino... Po dešimties metų gal. Ar dar vėliau, nes po šito už gerą elgesį bausmės tikrai nesutrumpins.

Jis – Aš tave lankysiu, pažadu.

Ji – Per kalinių lankymus?

Jis – Kai kalbiesi su žmogumi, visada šiek tiek panašu į kalėjimo pasimatymą, ar ne? Kalbamės, meluojame, apsimetame, kad suprantame vienas kitą, apsimetame, kad tikime, o baigę pokalbį kiekvienas grįžtame į savo vidinį kalėjimą...

Ji – Vis tiek geriau, negu dalytis ta pačia kamera ir turėti tik vieną žmogų, su kuriuo gali kalbėtis.

Jis – Tu teisi... Galų gale kalėjimas truputį primena santuoką.

Ji – Ne veltui sakoma, kad šeima – visuomenės ląstelė. Kartais ta ląstelė labai primena kalėjimo kamerą. Ir nuosprendis dažnai – iki gyvos galvos. Net už gerą elgesį.

Jis – Ypač už gerą elgesį.

Ji – Taip... Žmonės kartais tuokiasi kalėjime, bet keista – beveik niekada ne su savo kameros draugu.

Jis – Dešimt metų... Išnaudok laiką ir parašyk romaną...

Ji – Kokį romaną galima parašyti kalėjime?

Jis – Apie laisvę, turbūt.

Ji – Gerai, pagalvosiu.

Jis žiūri jai pavymui. Ji išeina. Jis apžiūri ant stalo likusį pistoletą ir kreipiasi į žiūrovus.

Jis – Visai neblogai išsisukau, ar ne?

Tamsa.

4 scena

Ji sėdi prie savo staliuko ir rašinėja į užrašų knygelę. Jis ateina ir prieina prie jos.

Jis – Atsiprašau... Jūs Danielio žmona...? Noriu pasakyti... jo našlė.

Ji pakelia akis į jį.

Ji – Kas jūs?

Jis – Deja, negaliu pasakyti savo vardo. Žinokite tik tiek, kad buvau jūsų vyro kolega.

Ji – Mano vyras dirbo valstybinėje įstaigoje, transporto priemonių registravimo skyriuje.

Jis – Taip, būtent ten mes abu tariamai ir dirbome.

Ji – Tariamai?

Jis – Tai buvo priedanga.

Ji – Priedanga? Vadinasi, mano vyras...

Jis – Daugiau nieko konkretaus negaliu pasakyti. Norėjau tik, kad žinotumėte: jūsų vyras nemirė taip kvailai, kaip manote.

Ji – Tikrai?

Jis – Tikrai.

Ji – Labai malonu iš jūsų pusės bandyti mane tuo įtikinti.

Jis – Ponia, jūsų vyras žuvo tarnaudamas savo šaliai.

Ji – Mano vyrą nutrenkė žaibas, kai jis bandė suskleisti paplūdimio skėtį, kad jo nenuneštų vėjas.

Jis – Tokia oficiali versija.

Ji – Vadinasi, yra ir kita?

Jis – Danielį tikrai nutrenkė, bet ne audros žaibas.

Ji – Klausau...

Jis – Į jį pataikė lazerio spindulys iš labai dideliame aukštyje skridusio naikintuvo.

Ji – Naikintuvo?

Jis – Lėktuvas priklausė užsienio valstybei.

Ji – Bet kodėl užsienio valstybė būtų norėjusi pašalinti mano vyrą?

Jis – Nes jis buvo slaptasis agentas. Kaip ir aš.

Ji – Slaptasis agentas? Kaip Džeimsas Bondas...

Jis – Jei norite – taip...

Ji – O aš maniau esanti paprasto, niekuo neišsiskiriančio valdininko našlė.

Jis – Patikėkite, ponია, jūsų vyras nebuvo paprastas transporto priemonių registravimo skyriaus darbuotojas. Jis žuvo vykdydamas užduotį, kaip didvyris, gindamas savo šalį.

Ji – Seišelių paplūdimyje?

Jis – Mūsų šalis turi priešų visur. Net Seišeliuose.

Ji – Ir kodėl visa tai man pasakojate dabar?

Jis – Kad pagerbčiau jo atminimą... ir bent kiek palengvinčiau jūsų skausmą, kuris, žinau, didžiulis. Jūsų vyras nežuvo per kvailą nelaimingą atsitikimą. Jis krito eidamas pareigas. O jei jam po mirties nebuvo skirtas apdovanojimas... Ką aš kalbu? Jei jam net nebuvo surengtos valstybinės laidotuvės, tai tik todėl, kad reikėjo išsaugoti jo anonimiškumą... ir apsaugoti jus.

Ji – Manote, kad man gresia pavojus?

Jis – Daugiau nieko negaliu pasakyti. Bet jei tai jus nuramins, žinokite, kad jus nuolat saugo policija. Labai nepastebimai, bet labai veiksmingai.

Ji – Dabar tikrai daug ramiau.

Jis – Man jau reikia eiti.

Ji – Ar dar jus pamatysiu?

Jis – Nesijaudinkite. Net jei manęs nematysite, niekada nebūsiu labai toli ir būsiu pasirengęs įsikišti vos kilus pavojui. Tarsi jūsų angelas sargas.

Ji – Ačiū.

Jis – Geros dienos, ponია.

Jis pasitraukia ir atsisėda prie savo staliuko, tarsi nieko nebūtų nutikę. Ji akimirka smalsiai jį stebi, paskui vėl pasineria į savo užrašų knygelę.

Tamsa.

5 scena

Jis ateina, apsidairo jos ieškodamas, bet jos nemato.

Jis – Na štai... Jos nėra... Neturiu jos telefono numerio ir net nežinau, koks jos tikrasis vardas... Julija – tikrai ne. Ir ne Šacherezada. *(Kreipdamasis į žiūrovus.)* Spėju, kad ir čia niekas jos nepažįsta...? Kavinėse praeina tiek žmonių. Net jei turėčiau ją apibūdinti, nelabai žinočiau ką pasakyti... Gražios akys... Graži šypsena... Savita eisena... Tas jos įprotis perbraukti ranka per plaukus... Ir po jos lieka kažkoks paslaptingas kvapas... Skurdokas aprašymas policijos portretui. Nežinau, ar privatus detektyvas su tuo daug nuveiktų... Aš kraustausi iš proto. Ką čia kalbu? Juk nesamdysiu detektyvo ieškoti nepažįstamosios, kurią mačiau kavinėje... Ir neisiu į policiją pranešti apie nerimą keliantį dingimą moters, su kuria tik sėdėdavome prie gretimų staliukų ir kurios net nepažįstu. Gal dar paskelbti visuotinę dingusio žmogaus paiešką? O gal ji dabar ateina kitu metu... Pakeitė darbo grafiką ir pradeda vėliau. Beprotybė. Kaip gali taip trūkti žmogaus, kurio net nepažįsti? Kai dauguma pažįstamų išvažiuoja kelioms dienoms, atrodo, kad atostogų išėjai tu pats. Na... Jei jos daugiau nebepamatysiu arba ji užsuks tik retkarčiais, teks rasti pavaduotoją. Bent daliai laiko. Atsarginę aktorę, taip sakant. Tiksliau – dublerę. Galų gale, ji ar kita... Kadangi jos vis tiek nepažįstu, neturėtų būti labai sunku rasti pakaitalą.

Jis nužvelgia salę ir sustabdo žvilgsnį ties moterimi, sėdinčia veikia gale, kad nebūtų visai aišku, į ką kreipiasi.

Jis – Šita visai nieko... Nelabai į ją panaši, bet... taip, galėtų tikti... Ponia, neprieštaraujate, jei iš tolo truputį apie jus pafantazuosiu? Ne, nebijokite... Jūs irgi, pone... Aš jums niekada neužkalbinsiu. Pernelyg bijočiau, kad nepateisinsite mano lūkesčių. O aš – jūsiškių. Ne, mūsų santykiai liks visiškai platoniški. Ką aš sakau? Visiškai virtualūs. Jokių įdėmių, o juo labiau nederamų žvilgsnių. Saugus atstumas. Jokio artimo kontakto. Antsnukis privalomas... Jūs net nesuprasite, kad turite slaptą gerbėją. Sutarta? Puiku. Tada atsisėsiu ten ir toliau slapčia stebėsiu jus akies kraštelio, prisigalvodamas visokių dalykų... O kai jūsų nebebus, kartkartėmis apie jus pagalvosiu.

Jis nueina atsisėsti ir išsitraukia užrašų knygelę, kurioje ką nors pasižymi, retkarčiais mesdamas daugiau ar mažiau įdėmų žvilgsnį į moterį.

Tamsa.

6 scena

Ji ateina ir akimis jo ieško.

Ji – Vakar neatėjau, kad jis nepradėtų mūsų atsitiktinių, nors ir reguliarių susitikimų laikyti kasdieniu pasimatymu. Norėjau palaikyti jame tą maloniai skausmingą ilgesio jausmą, o kartu ir priklausomybę... Bet šiandien jo nėra... Matyt, jam nusibodo šitas visiškai įsivaizduojamas nuotykis. (*Pažvelgia į salės galą, į moterį, į kurią anksčiau kreipėsi vyras.*) Arba sutiko kitą, kuri savo apgailėtinai skurdžia tikrove bent leidžia patenkinti pačius menkiausius jo troškimus. Gaila. Jau buvau pradėjusi prisirišti, bet ką gi... Ar įmanoma užmegzti meilės ryšį visomis išgalėmis stengiantis nepažinti vienas kito? Net meluodamas vis tiek šiek tiek atsiskleidi. Galų gale personažas, kurį sau susikuri, apie tave pasako net daugiau negu tas, kuriuo esi iš tikrųjų. Turbūt išsigando. O gal tiesiog atostogauja. Gal susirgo. O gal net mirė. Juk jis neprivalo man nieko aiškinti. Aš jam irgi. Mes laisva pora. Mes net nepažįstami! Nieko, rytoj ateisiu vėl...

Ji jau ruošiasi išeiti, bet ant jo įprasto staliuko pamato užrašų knygelę.

Ji – Žiūrėk, pamiršo savo knygelę. (*Dvejoja.*) Ką man daryti? Pasiimti? Gražinsiu, kai pamatysiu. O gal palikti čia, kad pats lengviau rastų? Paliksiu... (*Ruošiasi išeiti.*) Bet galėčiau pasinaudoti proga ir bent žvilgtelėti... Ne, taip negalima. Būtų labai nediskretiška. Gal čia jo dienoraštis ar dar kas nors... Taip, bet jei ją ras kas nors kitas ir išsineš... (*Paima knygelę.*) Vis dėlto pasiimsiu... Jam ji tikriausiai labai svarbi. Bet pažadu – atsispirsiu norui perskaityti...

Ji išeina.

Tamsa.

7 scena

Ji sėdi prie savo įprasto staliuko ir rašinėja į užrašų knygelę. Jis ateina ir prieina prie jos.

Jis – Laba diena... Kelioms dienoms turėjau išvykti. Tikiuosi, pernelyg manęs nepasiilgote...

Ji apsimeta nustebusi.

Ji – A, tikrai...? Nesijaudinkite, manęs irgi nebuvo...

Jis – Bet kokių atveju, džiaugiuosi jus vėl matydamas.

Ji – Taip...

Trumpas nejaukumas.

Jis – Atsiprašau, netrukdysiu jums dirbti...

Ji – Ne, ne, aš nedirbu... Na, taip, bet... man sunku tai vadinti darbu...

Jis – Rašymas...

Ji – Taip...

Jis – Įkvėpimas...

Ji – Jei žinotume, kur jį rasti... negaištume tiek laiko ieškodami visur kitur.

Jis – Įkvėpimas kaip žaibas. Niekada nežinai, kur ir kada trenks... Atsiprašau, nenorėjau pažadinti skaudžių prisiminimų...

Ji – Vadinasi, jums pritrūko įkvėpimo?

Jis – Kol kas greičiau jūs mane įkvepiate.

Ji – Jūs apie mane nieko nežinote.

Jis – Būtent todėl galiu įsivaizduoti viską. Nepažįstamoji – kaip tuščias popieriaus lapas.

Ji – Istorija, kuri dar neparašyta... (*Truputį sutrikusi.*) Beje... radau štai ką.

Ji paduoda jam užrašų knygelę.

Jis – A, taip...

Ji – Čia jūsų, tiesa?

Jis – Jūs ją atsivertėte?

Ji – Ne! Ką jūs apie mane galvojate?

Jis – Atsiprašau...

Jis paima knygelę.

Ji – Atsiverčiau...

Jis – Žinoma...

Ji – Pykstate?

Jis – Kaip atsispirti pagundai? Tai truputį kaip Ievos ir prarastojo rojaus istorija. Dėl žinojimo žmogus pasirengęs net pražūti.

Ji – O kai sužinai, beveik visada šiek tiek nusivili.

Jis – Supranti, kad pasirinkęs žinojimą atsisakei viso to, kas nežinomybėje buvo nuostabu.

Ji – Taip... Bet obuolys gali būti ir spąstai.

Jis – Vadinasi, jūs Snieguolė.

Ji – O jeigu jūs tyčia palikote šią knygelę čia, kad aš ją rasčiau...

Jis – Tokia galimybė yra...

Ji – Vadinasi, tai, kas joje parašyta, galbūt irgi tik iliuzija. Išgalvota tam, kad paslėptumėte savo tikrovę. Jei apskritai ją turite...

Jis – Kad ir kaip būtų, dabar mūsų padėtis nelygi. Jūs žinote, kas parašyta mano knygelėje, o aš nežinau, kas jūsiškėje.

Ji – Tiesa. *(Paduoda jam savo knygelę.)* Prašom...

Jis paima knygelę.

Jis – Jūs irgi galėjote viską išgalvoti.

Ji – Tokiu atveju vėl būtume lygūs.

Jis atsiverčia knygelę, trumpai į ją žvilgteli, paskui paslaptینگai nusišypso jai.

Tamsa.

8 scena

Vyras sėdi prie savo staliuko ir rašo į užrašų knygelę. Ji ateina ir kreipiasi į jį.

Ji – Na, kaip tas romanas? Juda į priekį?

Jis – Beveik baigtas... Trūksta tik pavadinimo...

Ji – Kartais tai sunkiausia.

Jis – Taip... Šiek tiek kaip išrinkti vardą vaikui.

Ji – Bet parašyto romano turinį jau žinote. Reikia tik rasti jam tinkantį pavadinimą. O vaikui vardą renkame dar visai jo nepažinodami.

Jis – Rizikuodami primesti jam įvaizdį, kuris jam visai netiks.

Ji – Reikėtų leisti vaikams patiems pasirinkti vardą.

Jis – Taip... Bet kokio amžiaus?

Ji – Nežinau.

Jis – Arba turėtume turėti teisę kelis kartus gyvenime pasikeisti vardą.

Ji – Dar svarbiau būtų turėti teisę kelis kartus per vieną gyvenimą pakeisti patį gyvenimą... O apie ką jūsų romanas?

Jis – Apie vyrą, kuris kasdien kavinėje sutinka gražią nepažįstamąją. Jis norėtų ją užkalbinti, bet...

Ji – Jei užkalbins, ji praras visą savo paslaptį, o kartu nemažą dalį žavesio...

Jis – Kita vertus... jei prie jos neprieis, praleis gražią istoriją ir praras ją visam laikui.

Ji – Vadinasi, jis dvejoja... O kaip ji vadinasi? Jūsų gražioji nepažįstamoji...

Jis – Kaip ir pavadinimo, vardo jai dar nesugalvojau... O jūsų pjesė?

Ji – Dar per anksti apie ją kalbėti...

Jis – Supratau... Skaitėte šiandien laikraštį?

Ji – Dar ne... Yra kas nors įdomaus?

Jis – Kaip autorių mane labiausiai domina įvykių ir nusikaltimų kronika... Paprastai būtent ten žmonija parodo blogiausią, ką turi, ir tik retkarčiais – geriausią.

Ji – Mažos istorijos dažnai įdomesnės už didžiąją Istoriją.

Jis – Laikraštis kavinėje yra tas pats, kas Biblija bažnyčioje. Beje, Biblija turbūt irgi iš pradžių buvo įvairių nutikimų rinkinys, kurį ilgainiui perdirbo ir pagražino, kol jis virto mitais.

Ji – Na ir? Geras šiandien laimikis?

Jis paima nuo stalo laikraštį ir parodo jai straipsnį.

Jis – Štai, visiškai atsitiktinai... Moteris, kalėjusi už pasikėsinimą nužudyti savo vyrą,

pabėgo grasindama prižiūrėtojams netikru pistoletu...

Ji – Tikrai... Geras rašytojas iš to parašytų romaną.

Jis – Arba pjesę.

Ji paima laikraštį ir parodo jam kitą straipsnį.

Ji – O štai dar vienas, kuris galėtų jus sudominti: tylus transporto priemonių registravimo skyriaus darbuotojas iš tiesų buvo slaptosios tarnybos agentas.

Jis – Tikrovė dažnai pranoksta išmonę.

Ji – Nebetrukdysiu jums rašyti... Nenorėčiau, kad dėl manęs skaitytojai liktų be šedevro.

Ji nueina atsisėsti. Abu ima rašyti savo užrašų knygelėse.

Tamsa.

9 scena

Ji sėdi prie savo staliuko. Jis ateina ir paduoda jai knygą.

Jis – Štai, jums...

Ji – Kas tai?

Jis – Mano pirmasis romanas.

Ji paima knygą ir pažvelgia į viršelį.

Ji – Pagaliau radote pavadinimą.

Jis – Ką manote?

Ji – „Preludija“... Jaudinantis pavadinimas...

Jis – Tai istorija apie susitikimą.

Ji – Kiekvienas susitikimas turi meilės akto ritmą.

Jis – Pirmiausia preludija, kai tylėdami įsivaizduojame ir tyrinėjame...

Ji – Kuo ilgiau.

Jis – Paskui ateina trumpa akimirka, kai pagaliau pradedame kalbėtis ir įžengiame į kito žmogaus intymumą.

Ji – Po jos – ilgas pilnatvės ir nuobodulio tarpsnis, nuspalvintas lengvu nusivylimu, kurį mėginame paslėpti beprasmiu plepėjimu...

Jis – Laukdami, kol užmarštis vėl pažadins norą tyrinėti nežinomybę.

Ji – Ir kad šįkart preludija galėtų trukti amžinai... Ačiū už knygą.

Jis – Iš dalies ją parašiau jūsų dėka...

Ji – Ji apie mane?

Jis – Apie jus... Apie mus...

Ji – Apie mus?

Jis – Daugiausia apie mane. O jūsų pjesė? Jada į priekį?

Ji – Baigta.

Jis – Galėčiau ją pamatyti...?

Ji – Nemanau.

Jis – Kodėl?

Ji – Nes mes ką tik ją suvaidinome.

Jie nusišypso vienas kitam. Tamsa.

10 scena

Vyras ir moteris sėdi centre prie to paties staliuko, ant kurio tebėra keli laikraščiai. Jie geria kavą, nekalbėdami ir nežiūrėdami vienas į kitą. Abu paima po laikraštį ir ima vartyti. Jis pirmas padeda savąjį ir pažvelgia į kažką salės gale.

Jis – Pastebėjai tą merginą ten?

Ji padeda laikraštį ir pažvelgia ta pačia kryptimi.

Ji – Kurią?

Jis – Ji visada būna čia tuo pačiu metu kaip mes. Lygiai tą pačią valandą. Visada prie to paties staliuko.

Ji – Ir kas?

Jis – Nieko... Tiesiog įdomu, kas ji tokia...

Ji – Kaip tai – kas ji tokia...?

Jis – Nežinau... Kaip vardu... Kuo užsiima...

Ji – Tai nueik ir paklausk.

Jis – Įdomu, ką ji rašo toje mažoje knygelėje.

Ji – Gal pirkinių sąrašą...

Jis – Gali būti.

Ji – Vatos pagaliukai, popierinės nosinės, tualetinis popierius, higieniniai paketai...

Jis – Aš galvojau apie ką nors romantiškesnio...

Ji – Ji tave taip domina?

Jis – Ji konkrečiai? Ne... Tiesiog smalsu. Stebiu žmones. Bandau įsivaizduoti jų gyvenimą...

Pauzė.

Ji – Taip mes ir susipažinome, prisimeni?

Jis – Taip. Kai tu man dar buvai nepažįstamoji...

Ji – Tai buvo kavinėje.

Jis – Šitoje kavinėje.

Ji – Atrodo, lyg vakar.

Jis – Sėdėjai prie šito staliuko.

Ji – Priėjai ir pasakei... kad radai auskarą.

Pauzė.

Jis – Aš jį tebelaikau.

Ji – Ką?

Jis išsitraukia iš kišenės kažką ir parodo jai.

Jis – Auskarą.

Ji – Ir vis dar kartais juo pasinaudoji?

Jis – Ne...

Ji – Gražus.

Jis – Niekada nesužinosiu, kam jis priklauso. Kažkur šioje žemėje vaikšto mergina su kitu tokiu auskaru. Mergina, kurios niekada nesutiksiu. Gal net ta mergina ten...

Pauzė.

Ji – Jis buvo mano.

Jis – Ką?

Ji – Tas auskaras buvo mano.

Jis – Netikiu.

Ji išsitraukia iš kišenės kažką ir parodo jam.

Ji – Žiūrėk, antrąjį iki šiol nešiojuosi su savimi.

Jis – Kodėl tada man nepasakei?

Ji – Turbūt kad galėtum toliau ieškoti.

Jis paduoda jai rankoje laikomą auskarą.

Jis – Tada imk, grąžinu...

Ji – Ačiū.

Trumpas nejaukumas.

Jis – Neįsisegsi?

Ji įsisega abu auskarus. Jis žiūri į ją ir šypsosi.

Jis – Jie... ne visai vienodi.

Ji – Ne, niekada nepavyko rasti lygiai tokio pat.

Jis – Vis tiek tau labai tinka...

Jie žiūri vienas į kitą.

Ji – Atsiprašau, bet...

Jis – Taip?

Ji – Mes kasdien matomės šioje kavinėje, bet niekada iš tikrųjų nesikalbėjome... Galėtume susipažinti...

Jis paima ją už rankos.

Jis – Geriau dar truputį pasilikite savo paslaptį.

Jų lūpos priartėja bučiniui.

Tamsa.

Pabaiga

Apie autorių

Jean-Pierre Martinez gimė 1955 m. Auvers-sur-Oise, Prancūzijoje. Savo kūrybinį kelią jis pradėjo kaip būgnininkas keliose roko grupėse, vėliau dirbo reklamos semiotikos srityje. Po to tapo televizijos scenaristu, o vėliau grįžo į scenos meną kaip dramaturgas.

Jis yra parašęs apie šimtą televizijos scenarijų ir 123 pjeses, tarp jų komedijas, statomas daugelyje pasaulio šalių, tokias kaip Penktadienis, 13-oji ir Strip Poker.

Šiandien Jean-Pierre Martinez yra vienas dažniausiai statomų šiuolaikinių prancūzų dramaturgų. Jo pjesės išverstos į daugybę kalbų ir buvo statytos daugiau nei 100 šalių, tiek profesionaliuose teatruose, tiek mėgėjų trupėse.

Jo pjeses galima rasti čia:

<https://jeanpierremartinez.net>

Jean-Pierre Martinez atstovauja Prancūzijos autorių teisių organizacija SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Autorių teisės

Šis tekstas yra saugomas autorių teisių.

Šios pjesės tekstą galima nemokamai atsisiųsti skaitymui ir asmeniniam naudojimui. Bet koks viso teksto ar jo dalies atgaminimas, publikavimas, adaptavimas ar kitoks naudojimas be išankstinio autoriaus leidimo yra draudžiamas, išskyrus galiojančių teisės aktų numatytus atvejus.

Bet kokiam viešam pjesės pastatymui, tiek profesionaliam, tiek mėgėjų, būtina iš anksto gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Avinjonas – 2026 m. spalio

<https://jeanpierremartinez.net>

Pjesę galima atsisiųsti nemokamai